

Kristiina Karhu

*Älkää sanoko
minua äidiksi*

Vienalle, Viljalle ja Veralle,

jotta tietäisitte,
jotta ymmärtäisitte,
jotta antaisitte anteeksi,
ehkä.

Lupaa kysymättä asetuit minuun taloksi
ja kiedoit minut pikkusormesi ympärille
ennen kuin olit peukalonkyntenikään kokoinen.

Luulinko todella, että yhdeksän kuukauden kuluttua
helpottaisi?

Ei, vaan kannan sinua sydämelläni, kunnes kuolen
- aikaisemmin en saata kasvaa sinusta irti.

Miten monta iloista hetkeä tuotkaan tullessasi: kun

hymyilet minulle ensimmäisen kerran,
otat ensimmäiset askeleesi,
kutsut minua ensimmäisen kerran äidiksi,
tuot koulusta patalapun ja äitienpäiväkortin,
teet minusta mummon

- minulla on sinussa elämänikäinen seikkailu!

Olet parasta, mitä olen saanut aikaan

- ja silti minun on nöyryyttävä:

en ole tehnyt,

olen vain saanut ottaa vastaan.

Oman elämäni
näennäisenä subjektina

synnyn,
kehityn,
kypsyn,
lisäännyn,

vanheneen
ja lopulta kuolen,

mutta niin paljon kuin minulle tapahtuukin,
niin vähästä voin silti itse päättää.

Edes ruumiissani
en ole isäntä,
vaan vaikka kuinka tahtoisin,

että

vatsani sulattaisi vastaanottamansa ravinnon,
sydämeni sysäisi veren vielä kerran virtaamaan suonissani,
haavani kasvaisivat umpeen ja
raskaus kestäisi laskettuun aikaan,

niin en voi määrätä,
vain toivoa.

Ja vaikka voinkin ehkä itse valita
asuinpaikkani, ammattini
ja työsuhteeni keston,

niin tärkeiden asioiden suhteen
olen sittenkin voimaton:

kuinka kauan sydämeni vielä sykkii, kuinka kauas jalkani
kantavat,
kuka kelpuuttaa minut työhön, kuka kumppanikseen,
keneltä saan rakkautta, kenelle saan sitä antaa,

saanko lapsen - ja kauanko saan sen pitää?

pahoinvointia,
pelkoja

ja kipuja -
hetkittäin
tuntuu lähes samantekevältä,
kasvaako sisälläni sikiö vai syöpäkasvain
- kumpikin muuttaa pysyvästi
vartaloni, elämäni ja käsitykseni
itsestäni,
eikä kummankaan kohdalla
ole varmuutta siitä,
mitä tulevaisuus lopulta tuo tullessaan

Eivät kaikki naiset,
jotka sattuvat tulemaan raskaiksi

raiskattuina,
rakkaudesta tai
rakkauden nälästä,

suinkaan tahdo tulla äideiksi,

mutta äidinrakkautta
heistä jokaiselta kuitenkin odotetaan.

Miehet pääsevät vähemmällä,
voivat jättää siemenensä
minne mielivät,

mennä menojaan,

olla tietämättä,
olla ulkopuolisten silmissä
ja omissaankin

vaatimuksista vapaat.

yhdellä aktillaan mies voi pysyvästi muuttaa
vartaloni ja tulevaisuuteni,
yhdellä minuutillaan
minun koko loppuelämäni,

sillä raskauden alkamiseen tarvitaan
miehen orgasmi useammin kuin naisen,

mutta rakkautta ja vastuuntuntoa
ei välttämättä laisinkaan

kun nainen huomaa olevansa raskaana
ei hänen ensimmäinen tunteensa välttämättä ole ilo,
vaan huoli:

miten käy hänelle,
kun hän kertoo siitä

lapsensa isälle,
äidilleen,
työnantajalleen,
ystävättärelleen tai
seurakuntansa edustajalle,

jos edes uskaltaa kertoa,

riippuvathan seuraukset myös ajasta ja yhteiskunnasta:

onnitellaanko, tuetaanko,
hylätäänkö, vaaditaanko keskeytystä,
kivitetäänkö ennen tai jälkeen synnytyksen...